Mijn eerste Klant

door: Pascale

"Je wordt te duur", zei de restauranthouder, toen hij me ontsloeg van mijn serveerdersbaantje. Ik had er het vuur uit m'n sloffen gerend, voor die tien gulden per uur en had de hele tijd gevonden dat ik zwaar onderbetaald werd. Me rot voelend over de afwijzing fietste ik weer naar huis, om vervolgens uit te huilen bij mijn 'vriend'. Eigenlijk was hij meer een 'grote broer'. Hij was veertien jaar ouder dan ik en had de zware taak op zich genomen zich verantwoordelijk te voelen voor mijn persoonlijke ontwikkeling en opleiding. Hij raakte me met geen vinger aan. Ik denk dat ik alle methoden die ik maar kon bedenken, om hem hiertoe aan te zetten, heb uitgeprobeerd, zonder succes. Als er al eens iets van kwam,was het meestal onder een zeurderige, "Nou,... vooruit dan maar."
We hadden regelmatig conflicten, onder andere over dit felt, die eindigden in een besluit van mij om op de bank te slapen. Om het weer goed te maken kocht hij me de volgende dag een damesblad. Meestal nam ik zo'n ding even door als acceptatie van zijn excuses. Op een keer had ik een Opzij gekregen. In één van de lezersbrieven vertelde een vrouw over haar sollicitaties bij nachtclubs en een escortbureau. Verder ging haar ervaring niet: mijn fantasie echter wel.
Nog diezelfde middag sloeg ik de gouden gids en het telefoonboek open en kroop in de telefoon. Met de buro's die het meest openlijk informatie gaven en de dingen gewoon bij hun naam noemden maakte ik een afspraak. Toen mijn 'vriend' 's avonds thuis kwam vertelde ik hem honderduit over mijn onderzoek. Denkend: "Ze probeert het een keertje en dan valt het wel tegen", zei hij, "als jij dat wil doen, moet jij dat maar weten."
Ik was bang om afgewezen te worden als ze me in levende lijve zouden zien. En om mijn gezicht te verliezen tegenover mijn 'vriend'.
Ik hoorde hem al lachen :"Je bent nog te lelijk om de hoer te gaan spelen".
Ik bleek echter overal erg welkom te zijn en koos het bureau dat het meest betaalde en de minste voorwaarden stelde aan mij.
Ik zou wel honderdvijfentwintig gulden in één uur gaan verdienen!
Dat stond gelijk aan twaalf en een half uur rennen onder commando's van de horecahouder, "waaauuw"...
Ik had zwarte vlekken voor mijn ogen van nervositeit toen ik op de kamerdeur in het hotel aanklopte. Het bordje 'non smoking room', maakte mijn toestand er niet beter op. Een kleine, geblokte man met een kaal geschoren schedel maakte, in zijn vaalgewassen t-shirt en boxershorts, de deur open.
"Nee, ik wil het niet met een fascistische skinhead!", ging het door me heen. Die arme kerel heeft zo zijn best gedaan om mijn hatelijke, zure smoel wat op te vrolijken.
Heel vriendelijk vertelde hij over zichzelf. Hij kwam uit Israël, was éénendertig en deed iets in de muziek. Hij had een kindje van een paar maanden oud. Langzamerhand begon ik me op m'n gemak te voelen. Begon ik zelfs een beetje onder de indruk te raken van hem. Een erectie bleef uit, maar daarom juist was hij heel geschikt als eerste klant. Ik werd niet meteen in het diepe gegooid. Weer thuis, begon ik tevreden zuchtend aan de afwas.
Mijn 'vriend' vroeg een beetje venijnig :"En, wanneer heb je met hem afgesproken?"